

தான் உள்ளே போவதையாராவது பார்க்கிறார்களா என ஒரு பக்கம் பயம் இருந்தாலும் 'இனி இப்படி எல்லாம் வகைகப்பட்டு வாழ முடியாது, நான் ஆசாபாசம் கொண்ட ஒரு சராசரி மனிதன் தான், என மற்றவர்கள் நினகைகிறார்களோ இல்லையோ நான் நம்ப வணேட்டும்' என்ற சிந்தனையுடன் உள்ளே வந்து விட்டான் சங்கர். இப்படி வகைகப்பட்டு அது ஒன்றும் விலைமாதாது விடாதி இல்லையே ஆனாலும் பணமேதான் இந்த வரகைக்கும் காரணம்

“என்னை அம்மாதான் பத்தாங்க அதால் எனக்கு அம்மாவை பிடிக்கும். உங்களுக்கு ஏன் என் அம்மாவை பிடிக்கும்...?” என நாய்குட்டியின் வாலை பிடித்து நிமிர்த்தியபடி - சபேய நாட்டில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து இங்கிலாந்தில் வசிக்கும் ஒலிவியாவின் மகிழ்ச்சியை வயதான மகள் டொமினிகா தாயின் புதிய காதலன் என்று சொல்லிக்கொண்டு வீட்டுவரை வந்திருக்கும் சங்கரிடம் கேட்டது.

சங்கருக்கு இப்போதுதான் நடந்த வயது அரம்பி இருந்தது ஆனாலும் அதை பெரும் கடினத்தின் மத்தியில் முப்பதாக மாற்ற முயற்சிகள் செய்து விட்டு வந்திருந்தான். இருந்தபோதிலும் தன் இந்த பொய் வயதும் ஒலிவியாவின் உண்மை வயதவை விட பத்து வயது அதிகம் தான் என்ற நெருடலுடன் - நீண்ட வயது வித்தியாசம் எல்லாம் மறேசுலகில் சகயம் - என எண்ணிக்கொண்டு வந்து கதவு மூதல் கண்ணாடி வரை எல்லாவற்றையும் பார்த்து சிரித்தக்கொண்டு நின்றவனின் காதில் காதலியின் ஓரே மகள் டொமினிகாவின் இந்த களேவி நீளமாக விழுந்தது.

சங்கர் இதனை எதிர் பார்க்க வில்லை. மூதலில் கழந்தையின் மழலை ஆங்கிலத்தை ரசித்தவன் எங்கே ரசனையை விட்டு துணுக்குறான என்று திரியாது சங்கடமானான். நியாயமான களேவி மட்டுமல்ல கடினமான களேவியும் கட்ட.

சங்கர் தனக்கு தானே கேட்டுக்கொண்டான். 'அதுதானே ஏன் இவளின் அம்மாவை எனக்கு பிடிக்கவேண்டும்...?'. சங்கர் விடகைகாக சங்கடப்படுவதை கண்டு விடையை இலகூபடுத்த மீண்டும் ஒரு களேவியை முன் வைத்தது கழந்தை.

“அம்மாவை பிடிக்கும் எண்டதால் அவா உங்கட காதலியா? காதலி எண்டதால் பிடிக்குமா?” என ஒரு போடும் போட்டது சின்ன பொண்ணு.

'சரியாப் போச்சு போ. அம்மாவை ஏன் பிடித்தது என்ற மூதல் களேவியின் பதிலையே இன்னும் பிடிக்கவில்லை அதற்குள் அடுத்ததா? நாலு வயது ஆக முன்னே இப்படி நாற்பதை வாட்டி எடுக்குமா? நல்ல வேளை அம்மாவை மட்டும் தான் பிடிக்கும் என்று

பிள்ளை நினதை திருக்கிறது. அம்மாவுடன் சேர்த்து இந்த வீட்டு, நடக்கமுடியாத அம்மாவின் தந்தை, முன்பின் காணாதவரையும் பல கால பழக்கம் போல வாலாட்டி வரவறையும் 'டொலி' நாய்குட்டி, இவ்வளவு ஏன், கண்ணாலும் கதவை பசேசி சிரிக்கவும் சூட்டிப்பொண்ணு உட்பட ஏராளமானவற்றை எனக்கு பிடிக்கும் என்ற சமாச்சாரம் திரிந்தால் எல்லாத்திற்கும் பிடித்ததற்கான காரணம் சொல்வதில் என் கதவை கந்தல் என எண்ணினான்.

சங்கரின் ஆங்கிலம் அரைகுறை தான் ஆனால் அது ஏனோ அவனின் வளக்கார காதலி ஒலிவியாவாக்கு பிடித்திருந்தது. அவள் அரைகுறையாய் தான் உட்படும் போடுவாள் என்பதால் அவளக்கு அரைகுறைகள் தான் பிடிக்கும்மோ என்னவோ? அவளக்கு ஏதோ விளங்கித்தானே இருக்கிறது இல்லலை என்றால் சங்கரால் இவ்வளவு நெருங்கி வீட்டுவரை வந்திருக்க முடியுமா? சங்கர் எங்க வந்தான் அந்த சம்பவம் தான் வரவதை தது.

இங்கிலாந்தின் நடுப்பகுதியான பமேங்காம் நகரத்தின் அருகே இருக்கும் ஒரு சிறு கிராமம் தான் அந்த வோதகாமரன் கிராமம். சங்கர் அங்கிருந்த ஒரு மளிகைக்கடையில் வியாபார உதவியாளனாக கடந்த 3 ஆண்டுகளாக வேலை செய்கிறான். கடமைக்கு அருகில் இருக்கும் பாலாஜி கோயிலுக்கு வரும் பக்தர்களால் கோயில் கபட்டமா இருந்ததோ இல்லையோ கடமை கலகல என்று குரவி உறையும் மரம் போல எல்லா காலங்களிலும் கபட்டமாக இருந்தது. இந்த பிரதேசத்தில் இதுதான் ஒரு பெரிய தமிழ் கடமை. இதனால் கடமைக்கு வந்து கோயிலை எட்டி பார்ப்பவர்களும் உண்டு. கோயிலும் கடமையும் ஒன்றை ஒன்று நன்றாக பார்த்துக் கொண்டது. உரிமையாளர்கள் வரும் சில்லறையை பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

அன்று வளிச்சமும் இருட்டும் கலந்த ஒரு குறுட்டு பொழுதில் தீ பாவளி கொண்டாட்டத்திற்கு என் வழக்கத்திற்கு அதிகமான பக்தர் வளம் கடையில் அலை மோதியது. மழைவறே பெய்துகொண்டிருந்ததால் வாங்கிய பொருட்களை வாடிக் கையாளர்கள் காராக்கொண்ட போய் ஏற்ற முடியாமல் கடமை தாவரத்திலேயே நின்றார்கள். கடமைக்கு முன்னால் இருந்த அடக்கு மாடிக் கடட்டத்தின் கபரணீர் வடிகால் மடலமாக கோமதேகம் நிறத்தில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. வீதியால் சென்று கொண்டிருந்த வாகனங்களின் மலே நீர் - ஆடபோல் போர்த்தி இருக்க - அதன் கரவீதியெங்கும் இழுபட்டு வளி எரிமணிகள் போல மழைநீர் சிதறிக் கொண்டிருந்தது.

அதுபனி கொட்டும் காலம் நேரம் மாலமை 5 மணியாகியது. கடமை குளிரை மழையில் தோய்த்து கன்னத்தில் ஒற்றிக் கொண்டிருந்தது காற்று. குளிர காற்று ஏதோ குறும்பு செய்வது போல எல்லோரும் கால்களை ஓடக்கிக் கொண்டார்கள். சிலர் அது மாற்புகுள் புக முன்வைதாக எண்ணி கழுத்தை தோழுகுள் புத்தை தார்கள். உதடுகள் மட்டும் ஆதரவின்றி நடுங்குகுளிர்தன் ஈரநாக்கை உதட்டில் உரசிக் கொண்டிருந்தது. வீதி விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருக்க அதன் வளிச்சம் மழையில் நனைந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த அடக்கு மாடிகுடியிருப்பு தொகுதிக் குள்ளே இருந்து - ஒரு பொரித்த உருளையெழுகு கீறல் (சிபஸ்) போல உடலும், மக்டொனால பசேரின் ஈரமான குரூத்து பச்சை சலாட் போல இளமையும், ஜஸ்கிரீம் கோனின் நிறமும் கொண்ட ஒரு மாதம் மழையில் நனைவதை மறந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அவளை தொட வளி மழை

மளிகைக் கடையினுள்ளும் பெய்ய முனந்தது. ஆற்றங்கரை நாணல் போல ஒதுங்கி வந்தவள்குக் கடகைகள் நின்ற கபட்டம் மரியாதை சலுத்தி வழிகொடுத்தது. மனவைமார் சூற்றம் அரூகில் நிற்பதாலோ என்னவோ அவளை தொடர்ந்து பாரக் காததால் பலரது கண் சூற்றத்தை நொந்தது .

அவளோ யாரையும் கணக்கு பண்ணாமல் கடகைக்கு பொறுப்பாக கள்ளாவில் (ரில்லில்) நின்ற சங்கரிடம் வந்தாள். நீல விழிகள் படபடக்க, நெற்றி - வளையி முடியை நீருடன் சேர்த்து ஒதுக்கி - கழந்தகைக்கு தீத்தும் சோறு போன்ற மெதுவான ஆங்கிலத்தில் “ தயவுசெய்து எனது மின்சார காட்டுக்கு 10 பவுண்ட்ஸ் (பவுண்ட் - இங்கிலாந்து நாணயம்) பணம் போட்டு தரமுடியுமா ...? வீட்டில் பணமில்லை வபெப்பும் இல்லை. என்பிள்ளை குளிர்தாங்க முடியாமல் நடுங்குகிறது. நேற்று இரவு என்பணத்தை சில பொறுக்கிகள் தட்டிப்பறித்து விட்டார்கள்” என உதிர்த்துவிட்டு, சாப்பிடுவாரை வாய்பார்க்கும் சாலையோரப்பிள்ளை போல நின்றாள். அந்தவள்கைக்காரமாத். அவளின் கண்கள் அவள்பொய்சொல்லவில்லை என்று கபறியது.

'பத்து பவுண்ட்ஸ் இல்லை தங்கமணி - பத்தாயிரம் தாரனே. ஒரு பதக்கம் சங்கிலி தாரனே' என்று அவன் கொடுத்து விடுவான்' என எண்ணிக்கொண்டார்கள் அங்கு கபி நின்ற ஆண்களில் சிலர். ஆனால் சங்கரூக்கு என்ன செய்வதென்று திரியவில்லை. 'கடன் கொடுத்தால் வாடிக் கையாளர்கள் வராமல் வறூ கடகைகளுக்கு சலெவதாகவும், இவர்களுக்கு இரங்கினால் கொடுத்த காசும் போய் வாடிக் கையாளரையும் இழக்க வண்டி வரும் என்றும் ஒருபோதும் நம்பகபடாத இரக்கமற்றவர்கள், நன்றி மறக்கும் சின்னத்தனமானவர்கள்' என பொரிந்து தள்ளி - இனியார்க்கும் கடன் கொடுப்பதில்லை - என மூதலாளியின் முடிவை எண்ணி தயங்கினான் .

'இப்போது இவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? இவள் ஒன்றும் மூதலாளியிடம் கடன் கடைகவில்லை நம்மிடம் தானே கடைகிறாள்? - நாளை வளையி; சம்பளம் எடுத்து உன்னிடமே தந்து விடகிறேன் என்று வறூ கஞ்சுறாள். தன்னம்பாளை போல பறகளை காட்டி கஞ்சிய போது அழகு அதிகரித்து இரக்கத்தை இரட்டிப்பாக்கியது சங்கரூக்கு .

அவன் எரிஞ்சரான்ஸ்போமர் மாதிரி காஞ்சு கரூத்து வறூகி போய் இருந்தான். கரூப்பு என்றால் வளையையர்க்கு கூறிப்பாக பண்களுக்கு சூற்று பிரியம் என பலர் சொல்ல கடைபிரூக்கிறான். ஆனாலும் - உதவி செய்யப்போய் சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கொடுத்தாக முடிந்தவிடாமோ? - என்று வறூ பயமாய் இருந்தது. 'இப்போது மட்டும் என்ன வாழ்தாம். மனவை பிள்ளைகள் என்தான் கூடும் பமா நல்லாவா இரூக்கிறேன்' என்றெல்லாம் வறூ சிந்தனை செய்தான் .

அவன் இலங்கை பற்றாரூக்கு இந்தியாவில் அகதி முகாமில் பிறந்த மகன் . அங்கும் இருந்து அகதியாக இங்கிலாந்து வந்த இந்த மபின்து வருடத்தில் ஊரில் பணம் உழதைது அனுப்பி தங்ககைகளுக்கு மட்டும் திரும்பம் செய்து வதை தவன் அல்ல. மனவைக்கும் இவன்தான் திரும்பம் செய்து வதை தான் . மனவை திரும்பமாகிப்போய் இரண்டூ வருடமாகிறது. இதெல்லாம் இப்ப அடிக் கபி நடக்கிற சங்கதிதான் . கடலுக்கடியில் ஓடும் நீரோடே போல வளையில திரியாது. கம்பன் கூழந்தயைய இரூந்தப்போது 'துணை தேடிய துணைகள்' கதை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடந்திரூக்கிறது காவியமாகி விட்டான் இன்று இதை வதைது கதையும் எழுதமுடியாது . இரூந்தாலும் இவன் வாழவில்லை இந்த கண்ணாவி எல்லாம் இங்கிலாந்து வந்த பின் தான்

சென்னையில் நடந்தறேயது. மனவையின்கள்காகாதலை கலியாணம் வரலை கொண்டுபடேய சவய்து வதைதான். - இப்படி ஒரு மனவையுடன் காலமலெலாம் வாழ்ந்து விட இருந்ததோமே - என்று மனதை தறேறிக் கொண்டான். ஆனாலும் சங்கரின் இருபண்பிள்ளைகள் தாயுடன் தான் இருக்கிறார்கள். தாய்கணவனுடன் இருக்கிறார். பிள்ளைகள் திருமண வயதை எட்ட 10 வருடம் காத்திருக்க வேண்டும் இவன்பிள்ளைகளுக்கு என அனுப்பும் பணத்தில்தான் மனவையின் குடும்பமும் ஓடுகிறதாம். பிழைக்கத் தறீந்த குடும்பம். இதற்கும் இவளுக்கு 10 பவுண்டுகடன் கொண்டுபத்தற்கும் நறேடி தடாடர்பு இல்லலை என்றாலும் ஏதோ ஒன்று இருப்பதாக அவளுக்கு தறோன்றியது.

இதற்கு முன் இவள்கடகைக்கு வந்து போகும் போது, இவனின் பறேகைக் கட்டேட்தும், „நானும் தனியதேன இருக்கிறேன்“ என்றதும், கதவால் வளையறே போகும் போது கதவுகள்கிடையில் விரலை வதைது நசிப்பது போல பார் வயைபற்றுவதைது விட்டு போவதும், அவளின் அனுமதி பறறறோ அனுமதி இன்றியறோ அவள் அங்க அழகு நளினமாக அசதைது மனதை பொங்க வதைததும், இவனை வாடிக் கயாளர்கள் யாராவது வசை பாடும் போது இவன் சிரிச்சு சமாளிக்க முன்கையில் அல்லது காதுகொடுத்து கட்டேகாதவன் போல கட்டேட்து நறற்கும் போது அவள் இவனுக்காக பசேயும், சில சமயம் பசேச்சு வாங்கியும் நின்றது என பல - அரசல் புரசலாக நடந்த சம்பவங்கள் எல்லாம் - வந்து அவன் கழுத்தலை நறிரித்தன.

போக சங்கர்தங்கி இருப்பது கடயைன் பின்னால் உள்ள அறையில் தான் என்பதையும், அவள்கடகைக்கு வரும் போதிலெலாம் சங்கரவலையில்லே நறற்பதையும் அவள் நன்றாக அறிவாள். இந்நிலையில் 'என்னிடம் பணம் இல்லலை!' என்று முகத்திலடித்தாற போல கபறுவது நிச்சயம் பொய் என்று ஊகித்து விடுவாள். ஏனறோ அவள் தன்னையொய்காரன் என்று எண்ணி விடக்கபடாது என அவன் மனம் விசாலமானது. பக்தர் வளையம் வறே அவளை பரிதாபமாகவும் அவனை அந்த கடயைன் முதலாளி போலவும் பார்த்தது. பதில் ஏதும் பசோமல் சட்டபையையில் இருந்து பணத்தை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்து தான். அவள் வளையறேயும் போது புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்து விட்டு சென்றாள். அந்த புன்னகை திருகொண்டல் பபி போல நறறறிக் கு நறே கண்கள்குள் சுறறியது.

மறுபுறம் 'எங்கே இவள் இத்தறோடு இந்த பக்கம் வராமல் விட்டு விடுவாளறோ...? கிரமமாக வந்து போனவளை வராம பண்ணிவிட்டனறோ..?'. 'பணம் கொடுத்து ஒரு வாடிக் கயாளரலை வராமல் பண்ணிவிட்டாய்' என்று முதலாளி திட்டவாரறோ.. 'என்றும் யறோசனை ஓடியது.

அடுத்து தநாள் வந்தாள். பணமும் தந்தாள். கபடவறே நன்றியும் சொன்னாள். அதுமட்டுமா சொன்னாள். 'எனது பிள்ளைக்கும் உன்னையிடத்திருக்கிறது' என்று சொல்லி விட்டு வகைக்கப்பட்ட அல்லது கபப்பட்ட போக மனம் இல்லாமல் போனாள். ஏனறோ அதற்குப்பின் அவளிடம் அதிக பணம் இருப்பதில்லை பல சமயம் அறவறே இருப்பதும் இல்லலை. கபடவறே சிறு சிறு பணத்துடன் வந்து ஓவ்வொரு பொருளாக வணேடினாள்.

'என்னையொய்க்கதானா இப்படி அடிக் கடி வருகிறாள்' என்பதை உறுதிப்படுத்த. "உண்டியலையா தறோண்டிக் கொண்டு வருகிறாய்?" என்று கட்டேட்தான். அவள் பல்லலை கொண்டால் பாதகமாக மபி கடித்தபடி "அதிக பணம் கொண்டு வந்தால் யாரும் தட்பி

பறிப்பார்களோ என்ற பயம் " என்றான். உண்மை மட்டுமல்ல பொய்யும் அழகாகவே இருக்கிறது அவள் வாய் சொன்னால்.

அவளின் ஆங்கிலம் தெளிவாக இருந்தாலும் ஏனோ அவ் ஊரார் அவளை கலிசியை தார்கள். அவள் பார்வீ கம் சபேய நாடா என்பதால் கபிட அவ்வாறு இருக்கலாம். இவனுக்கு பூரியும் படி மெதுவாக பசுவாள்.

அந்த குடியிருப்பு பகுதி அரசு உதவியில் வாழும் கீழ் மட்ட மக்களின் சரே. அங்கே பலர் வலையைக் குப்போகாதவர்கள். அவளும் கபிட அப்படித்தான். பிள்ளையுடன் வாழும் தனித்தாய். ஆனால் அவள் தந்தையை பராமரிக்கும் பணிக் கு தன்னையே அமர்த்தியுள்ளதால் அவளக்கு சம்பளம் வழங்கப்படுகிறது. தந்தை ஒன்றும் பெரிய வயதானவர் இல்லை. ஆனால் ஆள் மிக பெரிதாக இருப்பார். நன்றாக வலையை செய்து, நன்றாக குடித்து, நன்றாக உடம்மை கடுத்து வதை திருந்தார். நீ ரிழிவா நாயக்கு நித்தம் ஊசி மருந்து போட வேண்டும். ஓரே படுக்கைதான். அவர் எப்படியாவது இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் இல்லை இல்லை படுத்திருந்தே விட்டுப் போகட்டும். அதுவா இப்ப முக்கியம். ஒரு வகையில் அவர் படுக்கையில் இருப்பது சௌகரியம் தானே.

குழந்தை டொமினிக் கையை பிடித்து குலுக்கி சங்கரின் எண்ண ஓட்டத்தை குலதைத்து. சங்கர் அதன் தலையை தடவியபடி " உன் அம்மா மிக நல்லவர் என்பதால்தான் எனக்கு அவரை பிடிக்கும் " என்றான். அதற்குள் ஒலிவியா " சங்கர் தனீர் போடவா? இல்லை பியர் குடிக் கிறியா? " என கேட்டபடி குளிர சாதனப் பெட்டியை திறந்தான். ஏதோ அடும்பு அதனுள் தான் இருப்பது போல.

அவன் " வறும் தண்ணி தந்தால் போதும் " என்றான்.

" புகை (சிமோக்) பண்ணு ? " என கை விரல்களுக்குள் இருந்த சிகரட்டை காட்டி கேட்டான்.

அவன் சிரித்தபடி " பழக்கமில்லை " என்றான் கபினி குறுகு குற்றம் செய்தவன் போல.

அவள் அதை நம்ப முடியாமல் கண்களை அகல விரித்து ஏன் இந்த கெட்ட பழக்கம் என்பது போல " உண்மையாகவா ..? " என்றான்.

அதற்குள் பிள்ளை முந்திக்கொண்டு " சங்கர் ஆள் தான் நல்லா கருகி இருக்கிறார் ஆனால் புகை மணம் இல்லை " என்றது. அவள் பிள்ளையை கடிந்து பார்த்து பின் பன்னகைத்து விட்டு " நான் புகைத்து விட்டு வருகிறேன் " என குசுனி கதவை திறந்து வெளியேறினாள்.

அதுவரை படுத்திருந்த அரை மதியவர் மெல்ல அசைந்தார். பின் விழிகளை அகல விரித்து ' யார் நீ ? ' என்றார் சங்கரை பார்த்து.

' இவள் இவருக்கு என்ன பற்றி சொல்லவில்லையா ? ' என கோவமாக எண்ணிக்கொண்டு யன்னல் ஊடாக அவளை உதவி கேட்டு பார்த்தான். அவள் ஏதோ சபேய மொழியில் கபறி கையை காட்டினாள். கட்பிலில் கிடந்தவர் மறு கணம் அமையாக மறு பக்கம் திரும்பி படுத்துக்கொண்டார். என்ன சொன்னாள் என்று பூரியவில்லை.

இது ஒன்றும் மூதல் தடவையும் இல்லலை பல முறை இவள் தனது தாய் மொழியில் பசுவாள் . நமக்கு ஏன் அதன் விபரம் என இருந்தது விடவான் .

பின்னை ஒன்று எல்லாற்றையையும் வலம் வந்தபடியே இருந்தது. குசுனி சமபைபதற்கன்றி சமதைத்து வாங்கியதை வதைத்து எடுக்கவே பயன்பட்டது. ஒலிவியாவின் பற்றேறாரின் படமாக இருக்கவேண்டும் சுவரில் மாட்டி இருந்தது . தந்தையிலும் தாய் வயதானவர் போல சிரித்துக்கொண்டு இருந்தார் . குளிர் சாதனப்பெட்டியில் குளிர் மட்டும் முழுமையாகவும் , மீ தி எல்லாம் அரையும் குறையும் அறுந்தும் திறந்துமாய் கிடந்தன . சங்கர் சூத்தமாக இருக்க ஆசைபடுவான் ஆனாலும் அவளுடன் ஒப்புடையில் எதையும் பொறுத்துக்கொள்ளலாம் போல இருந்தது.

"சங்கர் இரவு என்ன சாப்பாடு வேண்டுவம்?" என்றாள் . போட்டிருந்த ஜீன்சுக்கள் கையை விட்டு காசை எடுத்தபடி . அவன் அரை கிலோ தக்காளிப்பழம் வேண்டி இரண்டு கறி சமதைத்து மின்றுநாள் சாப்பிடும் வள்ளல் . 'ஏன் காசை அனியாயமாய் செலவு செய்வான்' என எண்ணிக்கொண்டு ஆனால் சிரித்தபடி "உன் விருப்பம்" என்றான் .

அவள் புரியாமல் மீண்டும் கேட்டாள் . அவன் அப்படி விரும்பி எடுத்து சாப்பிட்டவன் இல்லலை . எடுத்த உணவை விரும்பி சாப்பிடுவான் . எங்காவது கடக்க சாப்பிட சின்றால் அருகில் இருப்பவரின் உணவான இவனின் தட்டிலும் இருக்கும் . சதாகரித்தக்கொண்டு "நீ என்ன சாப்பிட விரும்புகிறாய்?" என்றான் .

"கடையில் போய் முடிவு செய்வோம்" என்றாள் . சரி என தலையை ஆட்டினான் . உடனே போட்டுக்கொண்டு வருவதாக உள்ளே சின்று சில உடையை கழற்றிவிட்டு வந்தாள் . அது அவளின் நாகரீக முதிர்ச்சி என விட்டு விட்டான் .

"சரி போவோம்" என்றாள் . எதுவும் பசாமல் அவளுடன் நடந்தான் .

ஒரு வகையாக உணவு உண்டு முடிந்தது . பணம் கொடுக்க போனான் . 'இல்லலை' என தடுத்து, தான் கொடுத்தாள் . கசிச்சமாக இருந்தது . பின்னர் இவனிடம் திரும்பி "உனக்கு நீ கொடு" என்றாள் .

கசிச்சம் போய் கோபம் வந்தது . அவள் செயல் ஒன்றும் அழகானதாய் இருக்கவில்லை . ஆனாலும் அர்த்தமானதாக இருந்தது . இவன் உழைப்பிலேயே இன்னொருவருடன் வாழும் முன்னாள் மனவியோடு ஒப்புடையில் இது ஒன்றும் தவறாகவும் தெரியவில்லை .

நேரம் இரவு ஒன்பதாகி குளிர் அளவோடும் , இருட்டு அதிகமாகவும் இருந்தது . இருவரும் மெல்ல காலாற நடந்தார்கள் . அவள் அவனின் மிக அருகிலேயே நடந்தாள் . ஏதோ நினதை தவள் மெல்ல அவனின் கையை பிடித்தாள் . குளிர் காணாமல் போக இளம்சட்டான சூனாமி ஒன்று அவனை வந்து தழுவி தள்ளியது . முன் எச்சரிக்கை செய்யாமல் மிளையில் பல நரம்புகள் மோதிக் கொண்டன . பல இன்ப நினவைகள் தோன்றி ஊதி பரூத்து வளர்ந்து ஓடிப் பிடித்தன . சுகமும் பயமும் கலந்து மாய உணர்வு ஒன்று பிறந்து தவழ்ந்து பின் இறக்க மூளதை தது .

பரூ வளையில் திரும்பும் வண்டி போல தலையை மெதுவாக அவள் பக்கம் திரும்பி அவள் முகத்தை பார்த்தாள் . அவள் அவனின் தோளோடு நாடியை உரசியபடி "நல்ல

சாப்பாடு இல்லையா.... ?" என்றாள் .

அவனால் அவளின் மன ஓட்டத்தை துளியும் கணிக்க முடியவில்லை. தன் எண்ணங்களை கட்டுப்படுத்த முடியாது தத்தளித்தான் . அவளின் கையை அழுத்தினான் . அதன் தாக்கம் அவள் முகத்தில் தெரிகிறதா என தடேினான் . அதை இருட்டு இருட்டிப்பு செய்தது. எதையும் எண்ண முடியாத புதிரான முரண்பாட்டு மட்டையாய் இருந்தாள் அவள் .

இப்படியே இந்த பாதை நீ ண்டு வாழ்வின் எல்லைவரை போகாதா என்ற ஆவலுடன் “ நாம் திருமணம் செய்து கொள்வோமா ? ” என்றான் ஒருவகை கிளர்ச்சியில் .

அவள் கண்ணை சூருக்கி „எனக்கு 16 வயதாக இருக்கும் போதுதான் அம்மா தந்தையை திருமணம் செய்தார் . அப்படி இருக்க நான் எப்படி இப்போதே அது பற்றி யோசிக்கமுடியும் ” என்றாள் .

- யாவும் கற்பனை -

- 0000000000